

Зрачиту стилем — Иван Станковић

ЈА НИСАМ ФРЕНСИС СКОТ

Ја нисам Френсис Скот, ти ниси Зелда
упркос свим очигледностима
неподударности много је, јел' да?
разлика, некако, превише има

Ја нисам Фицџералд, ни ти Сејр ниси
упркос случајним сличностима
ја нисам успешан, ниг' луда ти си
не припадамо славним личностима
Романтични и ми смо еготи
донекле слични им — ипак не исти

Лепи и проклети ако су били
они су макар банчили, пили
последњи цвоњак би изарчили
за све се паре испроводили

Звездано сјали
ил' пропадали
важно је било
зрачиту стилем

Ја нисам списатељ, моје су речи
упркос амбицији што цвета
новчића прегршт, у џепу што звечи
звоњавом нечујном у буци света

Ти ниси пратилац мој – напред водиш
кроз стране зиме у нова лета
јер ти си ту мене да препородиш
дасу да створиш од пропалитета

Романтични ипак смо егоисти
донекле слични им – ипак не исти

Лепи и проклети ако и ми смо
из блата још се уздигли нисмо
Судбина баци л' главу ил' писмо
ми спасосмо се ил' подависмо

Остали мали
ил' на трон стали
важно је, мило
зрачити стилем.

КАФКА И ЧАЈКОВСКИ

Кафка и Чајковски
у дуру и молу
отварају брифинг
на јутарњем столу

Кафка и Чајковски
бистре штампу дневну
уз љубавни занос
и реалност гневну

Кафка и Чајковски
развлаче се снено
све до ту пред подне
летње, топло, лено

Кафка и Чајковски
троше се полако
до дна оба стижу
својим темпом свако

Кафка и Чајковски
и овога јутра
одоше уз наклон
до далеког — сутра.

ТКИВО ЗБИЉЕ МОЈЕ

Ја теби песме пишем
ти моју пишеш збиљу
ја само тобом дишем
живим у твом окриљу
опијен, лено се њишем
у слатком изобиљу
и ничем не сежем вишем
уљуљкан у том миљу
ја теби песме пишем
ти моју пишеш збиљу

што свачега и свега
трpezом својом нуди

сунца и леда, снега
мира, неспокој луди
од ког у снове се бега
а поглед маглен блуди
рингишпил – а усред њега
оно због чег' се буди
што свачега и свега
трпезом својом нуди

ти – моја песма вечна
ти, ткиво збиље моје
тајна ми недоречна
суђаје какву кроје
неразумљиво пречовечна
дугине све сјај боје
матица кристална речна
и небо у њој – ко је?
ти, моја песма вечна
ти – ткиво збиље моје.

ЧОВА СТАРОГ КОВА

XI
Ја сам чова старог кова
а ноћ блага;
противу ме струје носи
пут до врага.

Ја сам чова старог кова –
– прошлост чиста:

Спајају нас дани, прошли животи
Еденски врт и пут ка Голготи
и сва распећа и ускренућа
дворишта разна и једна кућа

Спаја нас прстење, мастиљаво, златно
незауостављиво небеско клатно
потреба, жеља и оно нешто
што жила шнира нам прецизно, вешто

Тела и душе, везе стомака
свѐта, божанска милодар брака
пешчана зрна датих нам дана
обале бесмртног океана.

